

Edelachtbare rechters,

We willen graag aan u uitleggen waarom deze zaak zo belangrijk is. Ciska heeft daar een verhaal voor gemaakt. Zij is mijn vriendin en medebestuurder van de Stichting. Zij heeft mij gevraagd om dat voor te lezen, omdat ze er zelf te emotioneel van wordt.

Ik ben geboren in Breda op een woonwagenkamp. Daar heb ik gewoond tot in 2000. Toen ging ik samenwonen met mijn man Tommy bij zijn familie op het kamp aan de Escamplaan. Hier zijn ook twee van onze kinderen geboren.

Het leven op een kamp is voor woonwagenbewoners heel belangrijk. Samenleven op een kamp is het hart van onze cultuur en onze identiteit. Woonwagenbewoners vormen een hele hechte gemeenschap, een grote familie als het ware. "Alles is eigen" zeiden we dan. Alles doen we samen en alles lossen we op in de gemeenschap van geboorte tot overlijden. We passen op elkaars kinderen. Kinderen spelen met elkaar. We zorgen voor elkaar en helpen elkaar met klusjes. Als iemand ziek is brengen we bijvoorbeeld een pan soep. We zorgen voor onze ouderen en we waken bij elkaar als iemand is overleden. Ik vind het moeilijk om met woorden te vertellen waarom het zo belangrijk is. Er is vertrouwen en geborgenheid. Het is het gevoel dat we met elkaar een grote familie vormen, ook al hebben we andere achternamen.

Helaas heeft de gemeente mij (en veel anderen) gedwongen te verhuizen naar een huis toen in 2008 de Escamplaan werd ontruimd. Wij zijn toen in de positie gebracht waarin er voor ons niets anders op zat dan afstand te doen van onze woonwagen. We kregen namelijk geen andere standplaats.. Wij hebben toen moeten toezien hoe de Gemeente Den Haag onze woonwagens verwijderde met een kraan die de woonwagens fijnkneep. Onze woningen en onze gemeenschap werden zo vernietigd alsof het niets betekende. Ik had kinderen dus ik durfde het risico niet te nemen op straat te komen staan. In alle hectiek en emoties hebben we toen afstand gedaan van onze woonwagen en van ons leven op het kamp. Ik ben toen zelf van mijn eigen wagen verplaatst naar een huurwoning. Dat heeft de gemeenschap zoveel pijn en verdriet gedaan. Er werd toen in feite tegen ons gezegd: "jullie cultuur is voorbij." We zijn gedwongen om in een maatschappij te leven waarin wij niet met onze families samenwonen en leven. Iets waar onze gehele cultuur sinds jaar en dag op gestoeld is. Dit hier te benoemen geeft mij nog steeds de rillingen. Ik dacht toen echt dat zoiets nooit zou kunnen gebeuren, maar het is wel gebeurd. Iedereen moest weg. De gemeenschap is er niet meer. Hele families zijn uit elkaar gehaald.

Ook mijn gezin is daardoor geraakt. Ik voelde mij gevangen in de stenen woning waarin ik gestopt werd. Het voelde alsof ik ergens in zat waar ik niet in thuis hoorde. We waren ook niet meer onder elkaar met familie. Er loopt niemand bij elkaar binnen. Iedereen sluit zich op in zijn eigen huis. Het is zo anders dan hoe we leven, wie we zijn, wat onze traditie is. Dat heeft een enorme impact. Het had ook grote impact op mijn kinderen. Mijn zonen waren destijds 11 en 6 jaar. Zij waren al helemaal verweven met onze manier van leven. Het moment dat wij in een stenen huis zijn gaan wonen, is voor hun beide een flinke klap geweest. De vrijheden van het leven op een woonwagenkamp waren in één klap weg. Van iedere dag lekker buiten op het kamp met vriendjes en familie, moesten ze binnen blijven

en was er helemaal geen familie om hun heen. Ik vond het ook heel eng om ze buiten de vertrouwde omgeving van het kamp vrij te laten. Zelf zagen ze er ook niet veel in. Als het lukte, bracht ik ze naar mijn schoonmoeder die nog wel op een woonwagenkamp stond. Zo kregen ze toch nog iets mee van onze cultuur. Onze dochter heeft niet eens in een woonwagen gewoond. Maar het ergste is dat het mijn oudste zoon niet is gelukt zich thuis te voelen in de huurwoning. Hij miste het vrije leven en het buiten zijn. Mijn eigen zoon is toen bij ons gezin weggegaan en bij mijn schoonmoeder op het kamp gaan wonen.

Ik verloor dus niet alleen mijn huis. Heel onze manier van leven is ons afgenomen. Ik kan u niet vertellen hoeveel wij als gezin hebben gehuild. Door de ontruiming van de Escamplaan en omdat we geen nieuwe standplaatsen kregen, is er iets in mij en mijn gezin kapot gemaakt. Iedere dag zijn er nog steeds momenten waarop wij allen zo terug verlangen naar een leven op het kamp.

Wij vinden het fijn dat ook de gemeente erkent dat het vreselijke uitsterfbeleid niet meer te rechtvaardigen is. Echter is er daarna niets gebeurd. De voorrang die de Gemeente Den Haag ooit beloofde, heb ik niks aan gehad. Want waarom voorrang krijgen als er bijna geen standplaatsen vrijkomen of worden aangelegd? Ik wacht al 15 jaren op een standplaats maar ik heb geen enkel uitzicht om weer in een woonwagen te kunnen wonen.

Tot op de dag van vandaag kunnen we niet leven zoals we gewend zijn. Ik weet niet wat er nu in de toekomst allemaal gaat gebeuren. Ik hoop zo dat de gemeente zal moeten doen wat de regering en het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft gezegd, namelijk dat ze eindelijk echt moeten gaan zorgen dat er voldoende standplaatsen komen voor de woonwagenbewoners. Ik heb er alleen geen enkel vertrouwen meer in dat de Gemeente Den Haag dat uit zichzelf gaat doen. In al die jaren is er nog helemaal niks gebeurd, behalve gesprekken en beloftes. Daarom hoop ik dat u zult oordelen dat de Gemeente voor woonwagenstandplaatsen moet zorgen, zodat mijn cultuur niet voorbij is. Het zou zoveel voor onze gemeenschap betekenen als wij weer volgens onze cultuur kunnen leven en dit ook aan onze kinderen kunnen meegeven.

Dank voor uw aandacht.